

a rozhoduje o škodě na pozemcích k společenstevní honitbě patřících (§ 45 honebního zákona). Pozemky trvale a dokonale zdmi nebo ploty ohražené (§ 3 honebního zákona) nepatří (§ 4 honebního zákona) k společenstevní honitbě. Kdyby tedy pozemek L-ových byl ohražen trvale a dokonale, o čemž v případě sporu rozhodne okresní výbor (§ 3 poslední odstavec honebního zákona), nepatřil by k honitbě společenstevní osady B. a smluvčí soud, jednáje a rozhoduje o škodě na pozemku tom proti honebnímu společenstvu v B., překročil meze své působnosti a zrušovací stížnost byla by z toho důvodu oprávněna. Nižší soudy se výtkou nedostatku pravomoci a s její opodstatněností nezabývaly, nevyšetřily, zda pozemek L-ových jest trvale a též dokonale ohražen, ježto prý jde o otázku hmotněprávní, o oprávnění manželů L-ových žádati náhradu, a o povinnost honebního společenstva, náhradu poskytnouti. Než tato otázka souvisí s otázkou, zda pozemek L-ových patří k společenstevní honitbě jako pozemek trvale a dokonale ohražený, kdežto otázka meze pravomoci jest otázkou vedle toho a pro sebe a nutno ji jako otázku formální zvlášť řešiti. To se, ač to pro platnost smluvčího nálezu nutno a bylo namítáno, nestalo. Nižší soudy nevyšetřily a nezjistily, zda pozemek L-ových jest trvale a dokonale ohražen. O tom si nevyžádaly rozhodnutí okresního výboru. Řízení nižších soudů, a to již soudu prvního, jest proto vadné a neúplné a nutno je v uvedeném směru doplniti. Pak bude teprve dán úplný podklad pro rozhodnutí o zrušovací stížnosti. Z toho důvodu nezbylo, než usnesení nižších soudů zrušiti a se usnésti, jak se stalo.

Čís. 10093.

Zápis do seznamu advokátů.

Nestátní veřejný úřad, ať placený ať neplacený, spadá pod § 2 písm. e) zákona ze dne 31. ledna 1922, čís. 40 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 28. srpna 1930, R I 541/30).

V ý b o r a d v o k á t n í k o m o r y zamítl žádost vedoucího konceptního úředníka obce L. o zápis do seznamu advokátů. V a l n á h r o m a d a a d v o k á t n í k o m o r y potvrdila napadené usnesení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl odvolání.

D ů v o d y:

Mylný jest názor odvolatelův, že z ustanovení § 2 písm. c) novely k adv. řádu ze dne 31. ledna 1922 č. 40 Sb. z. a n., kde se mluví jen o placeném úřadu státním jako překážce advokacie, a z ustanovení písm. e) téhož §, kde se mluví o zaměstnání nesrovnávajícím se s advokací, vyplývá, že nestátní úřad veřejný zákon za překážku advokacie neuznává. Jest zřejmo, že každý jiný veřejný úřad, tedy neplacený státní a každý nestátní, ať placený nebo neplacený, spadá pod pojem »za-

městnání« písmeny e), kamž by ovšem spadal i každý placený úřad státní, kdyby v písmeně c) nebyl zvláště vytčen. Spadá tedy placený úřad žadatelův u obce pod pojem »zaměstnání« písmeny e) a tu jest přiznati, že se úřad ten nesrovnává s povahou advokacie aniž s jejím výkonem, neboť jest zřejmo, že jako advokacie mohla by velmi snadno a často býti na újmu správnému (nepodjatému) a včasnému vykonávání jeho úřadu, tak zase naopak úřad jeho na újmu správnému (neovlivňovanému) a včasnému vykonávání advokacie.

Čís. 10094.

Námítku, jež nebyla činěna v rekursu (v nesporném řízení), nelze uplatňovati v dovolacím rekursu, leč že by šlo o zmatečnost.

(Rozh. ze dne 28. srpna 1930, R I 576/30).

Soud první stolice povolil k návrhu Státního pozemkového úřadu exekuci vyklizením, odevzdáním a předáním vypověděných nemovitostí. Rekursní soud usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Ohledně parcel č. k. 219/1, 305/1, 308/1, 311/3, 580/3, 971/11, 974, 977/1 ve V. namítal stěžovatel ve stížnosti na rekursní soud, že parcely ty nejsou zapsány ve vložce čis. 1360 desk zemských a že tedy exekuční návrh v tom kuse není proveditelný. Rekursní soud na to odpověděl, co jediné správně mohl, že námitka ta jest nerozhodná, ježto stačí, že se výpověď vztahuje i na tyto pozemky načež teprve v dovolací stížnosti uvádí stěžovatel, že se výpovědi vztahují na pozemky vložky čis. 1360 desk zemských, a, nejsou-li řečené pozemky ve vložce té zapsány, nemohou se výpovědi na ně vztahovati a není tu tedy pro ně exekučního titulu. To je námitka zcela nová, jiná než ve stížnosti; ve stížnosti namítala se neproveditelnost exekuce, ovšem z nepodstatného důvodu, že sporné pozemky nejsou zapsány v udané vložce, v dovolací stížnosti namítá se nedostatek exekučního titulu, že se výpověď na pozemky ty nevztahovala, ale ovšem i to z nesporného důvodu, že se výpovědi vztahují na pozemky vložky 1360 desk zemských, roz. jen na ně, a že se tedy nevztahují na pozemky ve vložce té nezapsané, neboť podle exekučního návrhu výpovědi vztahovaly se právě částečně i na vložky č. 51 a 71 obce V., což stěžovatel ani nyní nepopřel. Než ovšem nerozhoduje tato nesprávná motivace námítky, protože námitka sama mohla by býti přes to správná, nýbrž to, že námitka nebyla činěna ve stížnosti, a nelze ji tedy činiti ve stížnosti dovolací, ježto nelze se žádnou námitkou rekursní stolicí přeskakovati, leda že by šlo o zmatečnost, o což tu nejde. Jinak nelze zameškané doháněti. Strana může i chybné usnesení prvního soudu nechatí vejíti v právní moc tím, že nepodá rekurs vůbec,